

Rune Fardal, studerer psykologi
Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

“Moren” - Narsissisten

06 November, 2013, Oppdatert 06.11.2013

Marit Christensen har i lengere tid hatt kontakt med moren til Anders, B. Breivik, Wenche B. Breivik. I boken ”moren” gjengir hun det Wenche fortalte og slik hun oppfattet Wenche frem til sin død.

Ut i fra det som beskrives i boken fremstår Wenche som en alvorlig narsissistisk såret person. At Anders utviklet seg til en narsissist underbygger dette utifra hva man i dag vet om årsaker til hvordan narsissistisk forstyrrelse utvikles.

Wenches barndom og oppvekst først på barnehjem og så hos sin mor etter at barnehjemmet ble nedlagt beskrives av Christensen som en traumatisk tid for moren. Dette underbygges av begge de sakkyndige rapporter fra rettsaken.

En rekke trekk gjør seg gjeldende ved Wenches adfer:

- 1. Ekstremt sårbar for kritikk**
- 2. Ustabil**
- 3. Preget av splitting**
- 4. Projiserer skyld ofte på Anders far, Jens**
- 5. Mangler evne til empati**
- 6. Ekstremt grandios selvbilde**
- 7. Forstyrrede generasjonsgrenser**
- 8. Dårlig selvinnsikt**
- 9. Fantasipreget virkelighetsforståelse**

10. Vansker med å fatte beslutninger og stå ved dem
11. Fortrenger og benekter negativ adferd
12. Følelsesmessig avstumpet, gråter ikke
13. Redd for å være alene,
14. Primitivt psykologisk forsvar
15. Mangler evne til inlevelse i ofrenes og deres familier
16. Veldig opptatt av materielle ting og utseende
17. Et offer for morens manglende omsorg
18. Flytter ofte
19. Bytter stadig jobb
20. Manglet trygghet og selvtillit
21. Klandrer andre for adferd hun selv har

Det er grunn til å stille spørsmål ved om mye av den volden Wenche anklaget Jens for egentlig er morens vold, projisert over på Jens. I så fall snakker vi om **projektiv identifikasjon**, en primitiv psykologisk forsvar typisk for narsissistisk/borderline problematikk.

Anders, Elizabeth (halvsøster) og Wenche

Anders Behring Breivik (ABB) ville redde Norge og vesteuropa fra kulturmarksistene og muslimsk overtakelse. 77 mennesker drept.

Han vokste opp i typisk norsk middelklassefamilie og han påsto det aldri var alvorlige problemer i barndommen eller økonomiske problemer. Familien var stabil og resurssterk påsto han. Han mente han hadde for frie tøyler hjemme.

Wenche Behring Breivik (WBB), hans mor, savnet ABB da han flyttet ut, og mente en kvinnes plikt er å stelle hjemme. WBB ryddet alltid etter seg – automatisk og systematisk. Hun mente hun hadde mistet all ære etter det ABB gjorde og for den omtalen hun var utsatt for.

Ikke ett ord om de som var drept og deres pårørende.

Christensen skriver hun hadde mye stoff så noe ble valgt bort.

WBB var mest opptatt av hvordan kunne han forråde henne? Hvordan kan jeg noen gang vise meg ute, skammen var enorm. Hun var redd for ikke å bli likt. Hun har vært så glad i ham.

Hun var krent av hans likegladhet og kulde for det han har gjort, mens det ikke noe sted beskrives at WBB viste følelser for de pårørende eller egne barn! Hun mener han ikke kan ha forstått konsekvensen av hva han gjorde, men viser ikke noe sted at hun selv forstår det.

Ikke noe sted tar hun inn over seg eller viser emosjoner i tilknytning til ofrene for ABB massedrap.

Hun var redd for å være alene, ensom. Mente han måtte ha ruset seg, han måtte ha vært sinskyk. Etter at politiet tok over leiligheten, var hun mest bekymret for at rekeskallene skulle lukte når politiet ikke fjernet dem. Var bekymret for at klærne ble ødelagt, nå hadde hun ikke noe, for en tragedie...

Veldig opptatt av at ABB har dratt familien ned uten samvittighet. Ingen tanker for ofrene. Hun var stolt over det hun hadde fått til. Hvordan kunne han gjøre dette mot oss? Var den største bekymringen hun hadde. All bekymring er rettet mot WBBs eget selvbilde.

Han må ha vært sint og bitter på hele Norge mente hun. Hun synes synd på han og savnet han fordi hun trengte han. Norge er et drittland mente hun,

hun hadde ikke fortjent dette. Hun går hjem og skriker en hel dag. Hun er krenket. Igjen, ingen tanker om ofrene.

Presseomtalen var urettferdig om henne. Igjen egofokus. Hun ble skandalisert. Et uskyldig offer. Hun signaliserte veloppdragenhet, korrekthet og virket beskjeden...fasaden var upåklagelig.

Typisk var manglende evne til å fatte beslutninger. Skal – skal ikke. Viste ingen ytre tegn på traumer eller tøffe overlevelseskamper. Grenseløs i beskrivelse av egen sykdom, (vannhode). Ingen beskrivelser eller tanker om ofrene på Utøya og i Oslo.

Ville ikke kommentere ABBs handlinger, men mente det var på tide å få gitt uttrykk for hvor urettferdig hun var blitt behandlet. Hun ville fortelle folk om det. Trengte noen å betro seg til, snakke med. Hadde alltid nye klær, aldri det samme. Hjemme skulle det være perfekt. Fasaden var viktigst.

WBB vokst opp på barnehjem i Kragerø i 5 år. Snakket lite om det. Faren besøkte henne et par ganger. 6 år ble hun hentet hjem til en familie hun ikke kjente da barnehjemmet ble lagt ned.

Hun ble ertet av klassekamerater og stengt inne i skap. Hennes utslag på pirquet prøve gjorde at hun fikk oppmerksomhet, noe hun tydelig savnet.

Faren døde tidlig. Savnet faren inderlig. Hun hadde ingen å holde i hånden lenger. Morens elsker, Olaf ble hennes farsfigur. Moren derimot, var emosjonelt fraværende. Moren var veldig uberegnelig og sjalu så da Olaf kom, ble Wenche sendt ut!

Moren ble en hustryann etter farens død. Hun bare kjeftet på WBB som gjorde seg **usynlig** for ikke få skjenn. Tisset i buksen til hun var 11-12. I 5 klasse. Fantaserte ofte om selvmord. Dette var ikke et godt sted og vose opp på og kan forklare hvorfor det sviktet rundt ABB.

Hun fikk skylden for at moren ble syk vedr. fødselen av WBB. Uendelig stor følelsmessig avstand mellom moren og WBB. Ingen så WBB sine lidelser. Hun kom seg ikke unna. Fikk ingen hjelp. Mobbing på skole og traumene hjemme gjorde at hun fikk konsentrasjonsproblemer, så typisk for denne personlighet hun fremstår med.

Hadde veldig mange jobber, som hun sluttet i etter kort tid. Var flink til å arbeide. Rosen hun fikk, gjorde varig inntrykk på WBB som ikke fikk mye bekreftelse fra sin mor.

Skammet seg tidlig og drømte om et annet liv med familie. Var særlig redd for å få kritikk. WBB opplevde hjemmet som et fengsel med moren.

Hennes eneste gode erfaringer med mennesker var faren og Olaf.

Hun ble sendt hjem fordi barnehjemmet ble nedlagt. De fleste barn som vokser opp på barnehjem blir ødelagt for livet. Befringrapporten viste dette. Omsorgen var mangelfull. Særlig den følelsesmessige delen. Tilknytningen ble ødelagt. En majoritet av barnehjemsbarna hadde psykiske plager. Hundrevis av millioner er betalt i erstatning. Men WBB selv beskriver ABBs oppvekst som problemløs.

WBB var skadet av å aldri få den personlige nærhet barn er avhengige av for å danne en normal personlighet. Hun manglet trygghet og selvtillit. Morens sykdom ble veltet over på WBB som ikke kunne forstå eller forsvare seg. Forstyrrede personligheter går i sosial arv.

ABBs beskrivelser av slekt i sitt manifest er ren fantasi og et utslag av grandiositet. WBBs oppvekst var et mareritt. Hun snakket lite om sin mor som mishandlet henne. Fortrengningen av den vonde barndomstiden var en overlevelsestrategi. Hun skrudde ganske enkelt av når vonde emosjoner dukket opp (splitting).

Kronisk stress i barndommen satt sine spor i WBB. Jens ABBs far viste liten forståelse for barnas behov for kontakt etter flytting til London. Jens dro ikke i begravelsen til sin far. WBB opplevde at Jens var blitt en hustyrann slik moren hennes hadde vært. WBB var blitt sårbar for kontrollerende mennesker etter oppveksten med sin mor. Hennes følelser bølget fra stor glede og frihet til sterk bekymring etter hjemkomsten fra London.

Jens sine henvendelser opplevde hun som terror. Hun så sin plageånd i Anders, hun klarte ikke skille mellom Andres og Jens. Hun tenkte at hun ikke skulle fått ham.

WBB følte hun trengte rom og tid for seg selv derfor tok hun kontakt med barnevernet for å få avlastning. Anders fikk en helgeonkel. Men om de tok Anders med på lengre turer ble hun usikker. Hun klarte ikke slappe av.

Ordningen opphørte fordi WBB ikke taklet den! Hun trengte å ha ABB nært rundt seg, han var blitt hennes narsissistiske supply.

WBBs mor fremsto som paranoid og åpenbart psykisk syk. WBB mente hun ble svært dårlig behandlet av moren og brydde seg lite om henne da hun bodde i Oslo. Moren fortjente ikke hennes hjelp.

Jens kjøpte ut WBB ved skilsmissen, og gav henne sitt OBOS medlemskap i skilsmisseoppkjøret. WBB påsto seg å være fanget i Jens sin vold etter at han flyttet tilbake til Norge. Den utvendige fasaden av WBB sitt liv var i orden. Det var viktig for henne at den fornedrelsen hun HADDE opplevde ikke skulle ramme barna.

Anders mente henne om Jens. Noe som fikk emosjoner til å bølge mellom morskjærlighet og avsky for hans far. Hun lot barna være alene om natten når hun jobbet nattskift. Hun opplevde barnas behov for kontakt som plagsomt. Nærhet har aldri vært slike personligheters styrke.

Det ble storesøsteren Elisabeth som ble Anders sin oppdrager! WBB tenkte hun ikke skulle fått Anders. WBB viste ikke hvordan hun skulle opptre i en normal familie. Hennes "opplæring" fra sin mor var ikke god. Hun var i utgangspunktet ikke egnet som omsorgsperson grunnet barndomstraumer.

WBB ble utslitt av omsorgen for Anders. Familien var til dagsobservasjon i 3 uker på *Statens Senter for Barne og Ungdomspsykiatri*, dagens BUP. WBB var fiendtlig innstilt til oppholdet der. For det gikk på stoltheten hennes og hennes evne som mor.

**"Tenk at noen stilte spørsmål om hennes evne som mor"?
Hun som elsket barna SÅ mye og gav dem ALT de trengte!**

Utsagnet får meg til å tenke på harlovs apeeksperiment som klart viste at det viktigste ikke var mat og ytre rammer, men berøring og nærhet for utviklingen og tilknytningen. Hun følte dette som nok et forsøk på å styre livet hennes, et overgrep mot HENNE. Hun mente hun ikke trengte dette. Hun hadde hatt en ekstremt vanskelig oppvekst, full av skam og ekstremt sårbar for kritikk og kriser. Hun var i realiteten narsissistisk såret.

Psykiaterne mente Anders var i ferd med å få en alvorlig skjevutvikling og burde flyttes i fosterhjem. Dette krenket WBB dypt. Hun trengte Anders. Hun evnet ikke se virkeligheten fra andres ståsted.

Veldig observant på andres påståtte dårlige behandling av barn (Jens) men så ikke sin egen. En må spørre seg om dette er en projeksjon av egen svikt.

Jens prøvde få omsorgen, men WBB vant. Hun mente Jens var fysisk og psykisk fraværende for sine barn. Igjen er det grunn til å spørre om dette er en projeksjon?

Oppholdet hos faren i Paris gjorde både WBB og ABB engstelige hevdet hun. Spørsmålet er om hun projiserer sin egen savn (angst) over på sønnen og fremstiller det som hans? Det er åpenbart at det er problematikk rundt grensene mellom WBB og ABB.

Barnehagen beskrev Anders med liten evne til kommunikasjon. Psykolog fryktet skjevutvikling. Barnevernet fant huset ryddig og i skjønneste orden, WBB var blid og avbalansert. Barnevernet vurderte på *face value*. ABB ble beskrevet som "veldig veloppdragen" aldri grinete eller i opposisjon, så hvorfor hadde WBB det da så vanskelig med Anders? Det er klare selvmotsigelser i hva WBB sier og hva man vet om ABBs adferd.

Barnevernsnemnda henla saken. Jens fikk skylden for alle problemene. Etter 5 årsalder ble ABB stille og rolig hjemme påstår WBB. Elisabeth mente han fikk lov til alt hjemme. WBB mente hun ble klemt mellom barnas ønsker. Igjen var hun offeret! Hun gikk berserk da ABB låste seg inne på rommet sitt, hentet hammer og slo i døren. Dette skremte barna.

Anders begynte på Smestad skole, den *mest prestisjefylte* i Oslo. WBB var opptatt av at hennes barn skulle ha det hun så de andre barna hadde. At de kunne fortelle om at de hadde vært på sommerferier. ABB var tynn og liten. Da WBB begynte i jobb på Smedstad sykehjem var barna alene når hun var på nattevakter, og så var hun der om dagen når de trengte henne, påsto hun. Spørsmålet blir da når sov hun egentlig??

Ved besøk i Kragerø bodde hun hos en nabo, hun orket ikke bo i huset hun vokste opp med moren som var slem og manipulerende i oppveksten. Dette var åpenbart traumatiserende. Nattevakt på sykehuset var slitsomt. Hun mente hun ofret seg for barna fordi hun ikke hadde gått ut på 10 år. "Hun ofret seg", fremstår underlig for ikke noe sted viser hun en adferd der andres behov går foran hennes egne.

Hun var redd for å bli avhengig av et annet menneske som kunne diktere henne.

Hun synes det var rart at Jens ikke gikk i sin fars begravelse, samtidig som hun ikke gikk i sin egen mors begravelse!

WBBs bror sa moren mente hun ikke fortjente noen ting i arveoppgjøret.

WBB var velig opptatt av et perfekt ytre og stolt av hvor vakker hun mente Elisabeth var. Elisabeth kritiserte ofte Anders som så opp til sin storesøster som var opptatt av å bli vellykket, rik og godtatt. Han måtte strekke seg for å nå opp til søsterens forventninger. Elisabeth mente Anders var gæern. Anders ble veldig god til å snakke for seg. Han sa alle de riktige ting til WBB når han hadde gjort noe galt på skolen. Han beskrives som god til å maniåulere moren.

WBB mente kjefting og bråk ikke førte frem med barn, isteden forsøkte hun ta dem med på råd, inngå kompromisser og lage avtaler. Dette påstår hun samtidig som hun beskriver hvordan hun slår inn døren med hammer når hun ikke fikk det som hun ville.

Anders kom i politiets søkelys grunnet tagging. For WBB ble dette oppfattet som flaut. Igjen er det hennes fasade som er mest bekymringsfullt.

Påstår Jens brøt all kontakt med ABB grunnet taggingen. WBB trodde alt Anders sa. Anklaget barnevernet for å ha sagt til skolen at ABB var tatt for tagging. ABB var bare snill og grei. Da hun var syk var Anders snill og hjelpsom. Han prøvde nå opp til søsterens forventninger.

Anders savnet sin far og han savnet disiplin. Grensesetting var mangelfull. Elisabeth lengtet aldri hjem. Andes ble mer og mer opptatt av utseende, neseoperasjon, veldig selvpoptatt. WBB fryktet å bo alene. Hun hadde veldig mye klær og likte å kle seg pent.

WBB hadde behov for faste rutiner, det gav henne trygghet og forutsigbarhet. Et uttrykk for mangel på slike i egen barndom.

WBB leste flittig Grunfeldt/Stangs beskrivelser i Aftenposten av psykopater. Hun leste også Alv Dahl bok om psykopater samt bøker om kvinner utsatt for overgrep, eks. *Den brennende sengen*.

ABB hadde problemer med damer, men skyldte på at de hadde problemer, "gold-digges" når forholdet røyk. Som sin mor ble ansvar projisert ut.

Da ABB måtte flytte tilbake til sin mor måtte det ha blitt opplevd som et nederlag. Han klarte ikke ta vare på seg selv. Hans forretningsideer bygget på svindel og gikk ned en etter en. Samtidig beskrev han seg som vellykket foretningsmann.

WBB var typisk pertentlig og strøk og vasket hans klær. Fasaden var viktig. **Forutsigbarhet, rutiner og kontroll var viktig** med 3 daglige måltider. ABB tilbrakte mye tid på rommet sitt. Spilte og snakket om muslimer og undertrykte norske kvinner. ABB like ikke at WBB hadde skilt seg fra faren, han mente det var et av flere gale valg hun hadde truffet. Disse beskrivelser fremstår i strid med de tidligere beskrivelser om en god og bekymringsløs barndom.

Jens mente WBB om sin egen mor, en drittsekk, og ABB mente WBB om Jens. Ikke en god kombinasjon. WBB var smigret over at hennes liv ble bok. WBB løy om sin kontakt med sønnen.

Hun var sint og skuffet fordi det rammet henne så urettferdig!

Det mest fornærmende ved ABB var at han skrev nedsettende om hennes seksualmoral. WBB trodde på ekteskapet, men fikk det ikke til, grunnet opplevelser i barndommen. Hun så på tiden som alenemor som en fin tid, men livet var samtidig vanskelig. Behovet for å føle seg vellykket overskygget alt. Jens sa lite om sin fortid, WBB likeså.

WBB mestret ikke det sosiale rundt representasjon i London. Hun kom til kort både språklig og intellektuelt. Hun følte seg mindreverdige. WBB følte seg fanget i Jens sin verden slik hun følte seg fanget morens vold. Dette ville hun ikke oppleve igjen, å danse etter diktatorens pipe. Alle problemene hun opplevde gjorde at hun følte hun var på grensen til å bryte sammen.

WBB mener ABB hele livet hadde vært en normal gutt, mens psykiatrien beskrev alvorlig skjevutvikling noe også søsteren antydte (han var gæern). Typisk er *"tapet av ham det verste"*, noe som viser en avhengighet av ham som narsissistisk supply. Hun syntes synd på ABB, men har ingen beskrivelse av ofrene og deres pårørende. Det virker som hele hennes sfære handler om henne selv og det hun oppfatter som endel av seg selv, ABB.

Fritaket i retten for henne til å vitne bygget på hensynet til henne selv. Hun var redd for å bli holdt ansvarlig. Hun var redd for at rapporten om ABB fra SSBU skulle offentligjøres, hun var redd for skammen. Igjen gis Jens

skylden for et vanskelig liv. Ikke noe sted ser hun sin egen deltagelse, sin egen personlighet fra en traumatisk barndom.

Hun forsto ABB må ha være mye sintere enn det hun oppfattet. Mao, hun oppfattet ham feil. Hun mente Elisabeth hadde vært hard mot ABB den siste tiden han bodde hjemme. Men ike noe sted får en inntrykk av at hun gikk imellom. Hun var avhengig av ham, følelsesmessig og praktisk. Narsissistisk supply.

Påfallende at det ABB klaget over var at oppdragelsen ikke var strengere, mer disiplinert. Han mangler og savnet åpenbart klarere grenser og struktur. WBB var ikke i stand til å gi det, hun hadde selv aldri lært om disiplin og struktur. Egen barndom var kaos, traumer og avvisning.

WBB sin aversjon mot konflikter gjorde at de åpenbart er underkommunisert i boken. Videre projiseres all skyld på andre og særlig Jens. Hun var nesten stolt av kjendisfaktoren ABB hadde fått, kanskje misunnelig på at alle nå så ham slik hun hadde savnet selv å bli sett.

”Kanskje har han virkelig gjort noe stort for landet? Kanskje hadde han rett?”

WBB var bekymret for de voldtektene ABB snakket om, men ingen utalt eller beskrevet bekymring for alle de som ble drept av ABB! Det er her vi ser at hennes beskrivelser mangler vesentlige sider av virkeligheten. Den er ensidig og selvfokusert.

Hun ville ikke at beskrivelsene av hennes omsorgsevne skulle komme frem. Vel var det negativt det de fant om ABBs psyke, men **beskrivelsene av hennes omsorgsevne var det verste! Det hun fryktet mest!**

WBB hadde aldri erkjent noe problem rundt sin omsorg eller barna, alt var bra. Hun hadde ikke sett noen galskap fra Anders. Men anders var ikke preget av klassisk galskap, hans problem var av narsissistisk art. Han fremsto tilsynelatende normal, men hans emosjonelle apparat var ødelagt.

Mest opptatt var hun av at hun hadde mistet sin sønn, de døde på Utøya var hun mindre opptatt av. De var stengt ute av bevisstheten. Så typisk for ”splitting”. Ikke ett sted gir Christensen noen beskrivelse av at WBB beskriver ofrene på Utøya.

WBB mente asbergers passet bra på Anders, for slik var hans far også, så fikk han ansvaret for det også, eller rettere så slapp hun ansvaret for det også.

WBB var sårbar fra det hun var utsatt for i sin egen oppvekst, og når hun ble engstelig ble ABB det også, mente hun. Det kan stilles spørsmål ved hvem som klamret seg til hvem.?

Ekspertene mente hun dobbeltkommuniserte med ABB. På den ene siden var forholdet symbiotisk, samtidig som hun avviste hans tilnærminger og behov for kontakt. De hadde en nær avhengighet av hverandre samtidig som hun ikke klarte vise morskjærlighet. Med berøring og kroppskontakt når ABB hadde behov for nærhet.

Rapporten fra SSBU beskrev ABB som *"kontaktavvergende, engstelig, passivt barn med et manisk forsvar, med rastløs aktivitet og et påtatt avvergende smil"*

Han ble usikker når han ikke fant tilstrekkelig system rundt seg, det måtte være orden rundt ham. Vi ser det samme mønster fra WBB og vi ser dette mønster hos mange som har vokst opp i emosjonelt kaos. Selv utrykte han savn etter disiplin. Det går i samme gaten, savnet etter det forutsigbare. Han hadde vansker med å utrykke seg følelsesmessig og når det først kom en reaksjon var den ofte påfallende sterk og overdrevet. Den var *"Manisk"*. Ikke så ulikt WBB sin latter, som av Christensen beskrives/oppleves som sterk og overdrevet.

Det var denne skjevutvikling psykiater Næss advarte mot. Både WBB og psykiaterne beskrev ABB opptatthet av det ytre, et trekk som tyder på indre usikkerhet.

WBB hadde ingen forståelse for at hennes egen bakgrunn og adferd hadde virket inn på barna hennes. Hun så på seg selv som guds gave til barna, en *god og omsorgsfull mor*. Det passet best til hennes eget psykologiske forsvar. WBB sitt fokus var å gi inntrykk av at det aldri hadde vært noen problemer i deres familie.

Masken utad var det viktigste for WBB, ikke det faktum at menneskers psyke på grunn av det de har gjennomgått i livet, kan være forklaringen på deres handlinger.

Moen ville ha referatforbud som omhandlet hennes omsorgsevne og helsesituasjon. Det ville ødelagt masken. Dessverre fikk hun rettens medhold, utrolig naivt! Vurderinger barnevernet hadde gjort på begynnelsen av 80 tallet ble holdt skjult for offentligheten. Dette er informasjon viktig for å forstå hvordan dette kunne skje.

Først tillot WBB at helsepersonell som hadde opplysninger om henne kunne vitne, men dagen før de skulle i retten trakk hun dette samtykket. Så typisk for den emosjonelle ustabilitet. Det minner om borderline adferd, hadde det ikke vært at hennes fokus på en maske var så sterkt.

Den ene dagen en ting, neste dag det motsatte. Igjen, splitting i praksis. Personligheten hun representerer har dette problemet de klarer ikke holde to ulike affektive tilstander i hodet samtidig. Verden er svart hvit for slike. På toppen av det hele unnskylte retten seg for Wenche! Hun opplevde nå en følelse av kontroll over den offentlighet som ville trekke henne ned i den samme driten hennes egen mor hadde gjort. Hun ville ikke påføres skyld. I egne øyne var hun en god mor, det var viktigere å få slått fast enn at Norge skulle få en forklaring på hvordan denne tragedien kunne skje. Egoismen lyser sterkt rundt WBB.

WBB felte aldri en tåre i tiden hun ble intervjuet av Christensen.

Det var ett unntak, når det var snakk om rapporten fra SSBU om henne. Der hun følte seg krenket av de negative beskrivelser. *"Hvordan kunne de tro dette om meg"*? Det var det samme vi så med ABB, den eneste gang han gråt en tåre var når det ble referert til hans storhet, fra hans manifest, han gråt over sin egen storhet! Det blir ikke mer narsissistisk enn dette.

De viser begge en utstrakt evne til å splitte virkeligheten der massedrapene fortrenkes mens egen storhet fremmes. Beskyttelse mot skammen er viktigere enn erkjennelse av svikt.

**"Opplevelsen av at noen stilte spørsmål
ved hennes evner som mor,
var den mest krenkende opplevelsen
i hele hennes liv"**

At hennes sønn akkurat hadde drept 77 mennesker betydde ikke noe. Det var fortrenget. Beskyttelsen av skammen var viktigere.

Selv hennes beskrivelse av seg selv som sykepleier var løgn, hun var hjelpepleier. Hun påsto hun ikke hadde kontakt med sønnen i fengselet, også det var løgn. Virkeligheten tilasses alltid de til enhver til gjeldende emosjoner.

Usikkerheten og vinglingen, først mene noe, så det motsatte eller noe annet, så det første igjen var typisk for henne og typisk for narsissistisk, borderline strukturer.

Episoden med dildoen ABB kom med til WBB kan tyde på ødelagte generasjonsgrenser. ABB rotet med sisse grenser, WBB likeså. Et alvorlig trekk som underbygger den øvrige adferd.

Slik WBB selv ikke hadde fått slike grenser slik arvet ABB denne grenseløsheten. Sine 2 barnebarn i USA nevnte hun aldri, i likhet med de 77 drepte og deres pårørende. Alt handler og jeg og meg for WBB, ja også det narsissistiske supply da, ABB. Det eneste gang WBB snakket om relasjoner var når andre var masete, skrytende, gjerrige eller feige.

Den eneste følelsen hun brakte opp i diskusjonen var skuffelsen over at ABB hadde brakt skam over *henne*! At han hadde sveket henne. Hvordan våget han? Under dette lå åpenbart et sinne mot hennes egen mor, delvis projisert over på Jens og ABB og samfunnet. Skuffelse og misunnelse mot andre. Hjelpeløshet i relasjon til andre. I bunnen ligger åpenbart skammen, påført av hennes egen mor. Traumer går i sosial arv.

Det gjaldt å holde masken, fortrenge virkeligheten, leve i drømmen og fantasien. Den var selvskapt og tryggest. Alt ble løst praktisk og formelt. Emosjonelle sår forble åpne.

Det å være eier av leilighet på Oslo vestkant var ett av målene WBB hadde satt seg her i livet!

For henne handlet det om å bli kvitt sine plageånder, ABBs far og barnevernet. De som truet hennes grandiose selvilde!

Målet var å være fin og ha det fint. Kroppskontakt med barna derimot var åpenbart fraværende skal vi dømme etter barnas adferd og savn. Det tragiske er bare at slik ytre fasader aldri når inn der roten til problemet ligger, i *Selvet*. Fasade gjør ikke mye med den indre tomhet, hjelpeløsheten, savnet etter bekreftelse. Terskelen for lykke settes så høyt at ingen når opp

til den og med det følger følelsen av å ikke strekke til, depresjonen, tomheten, hjelpeløsheten.

Så typisk for den personlighet vi ser WBB viser, de skyr konflikt fra tidligere dårlige er faringer fra egen oppvekst. Dermed kunne Elisabeth herse med ABB. Skal tro om dette har vært medvirkende til hans negative kvinnesyn??

ABBs problemer begynte for alvor å bli synlig i ungdomsalder. Fra før viste han avvikende adferd i ung alder, slik SSBU beskrev. WBB brukte sin sykdom til å hjelpe ABB med å slippe militærtjenesten. Hun hjalp ham med å opprette 3 kontoer så han slapp å betale skatt. Hun bidro aktivt til ulovlige handlinger, men skjulte seg bak en naivitet når det avsløres.

Faste rutiner gav WBB tryggheten hun manglet etter en oppvekst i uforutsigbarhet og utrygghet.

WBBs oppfatning om at verken hun eller barna noen gang hadde hatt alvorlige problemer, viser hvordan virkeligheten fortrenses til fordel for en grandios fantasi.

Grunnet slike personers stadig omskiftende adferd er det vanskelig å vite hvor en har slike, vite hva som kommer neste gang. De styres av den til enhver tid impuls som minst utfordrer deres såre sider.

WBB hadde behov for å fortelle at ABBs handlinger også rammet henne. At hun var den mest ulykkelige mamma i dag. Igjen, fokuset er på hennes følelser. Skal tro om de omkomnes følelser er verre?

Hennes sorg gikk på at hun hadde mistet sin sønn som hun trengte så inderlig. Hun beskriver ingen sorg for de 77 døde. Skyldfølelsen hun følte var viktigst for henne. Alt annet var stengt ute. Hennes fokus var at hans straff ble hennes straff. En kan her se konturene av at hun ikke klarer skille eget Selv fra ABBs selv.

Hun bekymret seg for de antisosiale i fengselet der ABB var, for han hadde aldri vært slik!

Ved å påstå at hennes sykdom var en direkte følge av ABBs handlinger ved at de reduserte hennes immunforsvar, gir hun ABB ansvaret for sin død. Slik kreft dukker neppe plutselig opp, den utvikler seg over tid selv om

immunforsvaret nok kan reduseres ved stress, men da ved *kronisk stress* og ikke ved konkrete stressituasjoner som her.

Det verste for WBB var det de skrev om henne i pressen. Igjen, ikke en tanke om alle de ABB drepte. Å besøke ABB ble likeledes fremstilt som terapi for WBB selv, for det savnet tapet av ham utgjorde! Igjen handler det om morens behov, ikke ett ord om ofrene og deres pårørende. Hva med de pårørendes lengsel etter sine døde barn?

WBB fremsatte forventninger ved å kritisere andre for at de ikke hadde sett at hun trengte hjelp, samtidig avviste hun hjelp når den ble tilbudt, slik hun avviste barnevernets inngripen. Hun synes flytte hver gang barnevernet kom for nær.

Hun fremstår hjelpsøkende samtidig som hun krenkes av at hjelp settes inn. "*Hun trenger da vel ikke hjelp!*" Det hele fremstår som et rop om oppmerksomhet. Hun gir andre dårlig samvittighet for at de ikke hjalp til, det skaper forventninger som aldri kan oppfylles, fordi hun avviser hjelpen.

Underlig å se Elisabeths reaksjon, når hun blir rasende for at det skrives bok. Likeledes hvordan hun krever at WBB ikke skal se ABB ellers ville hun ikke se Elisabeth mer!

Tendensen til å legge skylden på andre for egne handlinger er gjennomgående for WBB. Slik reagerte hun ovenfor samfunnet, barnevernet, SSBU, Jens og Christensen når hun tilsynelatende trakk seg fra bokprosjektet.

Trusler om selvmord er typisk for å ramme andre slik hun ville hevne seg på de som gikk ut med opplysninger om henne. Tanken må være at hun ser på seg som unnværlig for andre og på det grunnlaget vil få hevn ved selvmord. Det er den grandiose selvforståelse som preget WBB. Når hun ville henge seg fra verandaen i morgenkåpe og uten parykk for å vise verden sine lidelser er det igjen et uttrykk for følelsen av ikke bli sett for den hun krever bli sett som.

Christensen beskriver også WBBs fortrenghing og masken hun omgav seg med i det daglige. En demning mot den traumatiske barndom som preget hennes personlighet. Masken dekker den indre tvilen, kaoset, usikkerheten, hjelpeløsheten og tomheten. Jo sterkere behovet for maske, jo større er

underliggende traume. Masken fortrengete skammen. Med den følger mistenksomheten mot alle.

Det eneste hun levde for den siste tiden var den 20 minutters samtale med ABB på telefon.